

NURULLAH GENÇ

Yanılgi Saatleri

ŞİİR

O AKŞAM

Işıklı tellerine takıldı ayaklarım
Karşımda alev alev duran kirpiklerinin
Kapattın yüreğimi karanlık evlerine
Bana kim olduğumu soran kirpiklerinin

O akşam yakamozlar gibiydi bakışların
Akdeniz gözlerinin damlasıydı o akşam
Öyle masum ve titrek bir yanılgıydın ki sen
Saçların gariplerin rüyasıydı o akşam
Sağnak sağnak boşaldın çorak topraklarıma
Tebessümün göklerin cilâsıydı o akşam
Bir anda kelepçeli buldum bileklerimi
Varlığın gurbetimin sılasıydı o akşam
Dağları birer birer devirip sana gelmek
Gönlümün en ateşli duasıydı o akşam
Sakıncalı saatler yaşadım yollarında

Yüzün sanki sonsuzluk şuasıydı o akşam
Aldandım bulutlara uzanan ellerine
Bu sevda ömrümün son sevdasıydı o akşam
Gülleri, sümbülleri kıskandıran endamın
Merhametsiz derdimin devasıydı o akşam
Oysa anlayamadım ıstırap olduğunu
İçimde bir heyula, bir serap olduğunu
Her lâhza çöktüğünü ve harap olduğunu
Bilemedim ne deniz ne mehtap olduğunu
Meğer kalbin kalbimin belâsıydı o akşam

Yakalanmamalıydım esrarlı pençesine
Ruhumu yumak yumak saran kirpiklerinin
Tehlikeliydi konmak yeşil penceresine
Şimdilerde boynumu vuran kirpiklerinin

YANILGI SAATLERİ

Mehtabı tanırken yanıldım önce
Sanırdım ki her şey gördüğüm gibi
Gündüz gördüğüm gibi, gece gördüğüm gibi
İnerken simsiyah ufuklarıma
Mehtap gördüğüm gibi

Bilemedim bir çiçeğin
Yaprağından kurşun sızacağını
Namlusunda ölümler taşıyan bir silahın
Yüreğime zambak çizeceğini
Bilemedim

Gördüm ki, hayatımız hüsrânı alkışlamak
Toz pembe bulutlara tırmanırken her sabah
Gri bekleyişlere tutunmaya başlamak
Cesareti öldürmek, korkuyu bağışlamak
Ey gizemli çehreler, ey yanılgı gülleri
Gönlümün mâsivaya dalan güzellikleri
Büyüdükçe gökleri parçalayan bu hicran
Ruhumu bedbinliğe sürükleyen bu kervan
Bu vahşi çöl, bu kızgın kumları geleceğin
Bu ufuksuz vuslatı gölgenin ve gerçeğin
Kımıldayan, ama hiç sökmeyen mutlu şafak
Bu kan damlatan gülüş, bu yeşeren ağlamak
Zamanı ölümlerle buluşturan bu saat
Devleri mahkûm eden bu anlamsız itaat
Her gün yeni ve yorgun bir isyana başlamak
Bu inkâr, bu sellere bırakılan yaşamak

Yürümekle yanıldım sana ey hummalı göl
Heyecana gömülmek ve gülmekle yanıldım
Can merhemiydi elem burcunda sessizliğin
Bilemedim ki cellat değildir yâr dediğin
Ey sarışın kahkaha, yeşil bakışlı ölüm
Aynaları sömüren bin bir nakışlı ölüm
Gir şimdi düşlerimin ebedî zindanına
Çünkü cinnetle girdin yüreğimin kanına

Bilemedim eřmelerin
Akarken glleri soldurduęunu
Geçmiřle gelen bütün kıvılcımların
Evime bereket doldurduęunu
Bilemedim

Irmağı tanırken yanıldım önce
Sanırdım ki her şey bulduğum gibi
Toprak bulduęum gibi, yaprak bulduęum gibi
Güneři ararken kıvrımlarında
Irmak bulduęum gibi

HEYECAN VE FIRTINA

Bir Hitit lâlesini tanıyordum ilk defa
Masum bir aldaniştı hayat pencerelerde
İntiharı koklayan çiçeklerle beraber
Çılgınlıklarına tutkun bir kuyunun dibinde
Onun o gök kubbeyi yakan güzelliğini
Şarkılar söyleyerek anıyordum ilk defa

Gemi benim olmalı, su benim olmalıydı
Gemiciler göklerde ruhumu bulmalıydı
Tutuşan bir dal gibi titriyordum ilk defa
Yuvasız karıncalar ve kuşlarla bilendim
Kahır yüklü atlarla, yokuşlarla bilendim
Bulutları ayinde görüyordum ilk defa
Mâzide kın arayan kılıçlarla bilendim

Yollar hep bana doğru koşuyor; farkındayım
Dağlar bile kendini aşıyor; farkındayım
Savaşçı mızrağını kırıyor sevda için
Cemre damarlarıma düşüyor; farkındayım

Üflenlen her kandilin yerinde bir süreyya
Ağlayan her çocuğun bakışlarında akşam
Ölümüne müstehzi adımlarla yaklaşan
Esir uykularında kalan binlerce rüya
Çelik prangaları süsleyen hâkimlere
Ulaşırmı, merhamet ırmağı taşısa da

İhanete uğrayan gözyaşları gibiyim
Gene siyah bir perde çekildi üzerime
Silahlar avutuyor benimle kendisini
Oysa ben yalnız senle, senle avunuyorum
Öfkeli mahkemeler, kan tüküren dosyalar
Cinnet savcılarını sürüyor menzilime
Oysa ben yalnız seni, seni savunuyorum

SUKÛT- I HAYAL

Böyle mi olacaktı türkülerin son hâli
Ezgilerden sorulur küfürlerin vebali

Ayna kırıldı; hicret divanında gül soldu
Papatya uçarı bir zakkum oldu
Kuğu gölün en susuz noktasında boğuldu
İvedi bir kavgadır şimdi tenhada ömür
Direniyorum

Direniyorum ki, aşk yenilmesin
Zenginlere, cinayet erbabına

Böyle mi olacaktı mutluluğun son hâli
Kahkahadan sorulur hıçkırığın vebali

Bir milat öncesi kalıntı gibi
Zulme açılıyor gizli kapılar
Sanki bütün yüzler çalıntı gibi
Çocuklarda bile kan kokusu var
Tabut kırılıyor; ağlıyor mezar
Aşk elden gidiyor; durmamalıyım
Yosunlu hayaller kurmamalıyım
Ölümün ardına düşüp gün boyu
Kırmızı camlara vurmamalıyım